तुल्यो महात्मा तव कुन्ति पुत्रो जातो दितेर्व्विष्णुरिवारिहन्ता । खेषां जयाय द्विषतां बधाय ख्यातोऽमितौजाः कुल तन्तुकर्त्ता ।

इत्यन्तरीक्षे शतशृङ्गमूर्द्ध्नि तपस्विनां शृण्वतां वागुवाच । एवंविधं तच्च नाभूत्तथा च देवापि नूनमनृतं वदन्ति ।

तथा परेषामपि सत्तमानां श्रुत्वा गिरः पूजयतां सदा त्वां । न सन्नतिं प्रैमि सुयोधनस्य न त्वां जानाम्याधिरथेर्भयार्त्तं । २३५

त्वष्टा कृतं वाहमकूजनाद्यं शुभं समास्थाय कपिध्वजन्तं । खड्गं गृहीत्वा हेमपट्टावनद्धं धनुश्छेदं गाण्डिवं तालमात्रं ।

स केशवेनोह्यमानः कथं त्वं कर्णाद्भीतो व्यपयातोऽसि पार्थ । धनुश्च तत् केशवाय प्रयच्छ यन्ता भविष्यस्त्वं रणे केशवस्य ।

तदाऽहनिष्यत् केशवः कर्णमुग्रं महत्पतिर्वृत्रमिवात्तवज्रः । राधेयमेतं यदि नाद्य शक्रश्चरन्तमुग्रं प्रतिधावनाय ।

प्रयच्छान्यस्मै गाण्डिवमेतदद्य त्वत्तो योऽस्त्रैरभ्यधिको नरेन्द्रः । अस्मान्नैवं पुत्रदारैर्व्विहीनान् सुखाद्भ्रष्टाद्राज्यनाशाच्च भूयः ।

द्रष्टा लोकः पतितानप्यगाधे पापैर्युष्टे नरके पाण्डवेय । मामेऽपतिष्यः पञ्चमे त्वं सुकष्टे न वा गर्भेऽप्यभविष्यः पृथायाः । २४००

तत्ते श्रेयो राजपुत्त्राभविष्यन्न चेत् संग्रामादपयानं दुरात्मन् । धिग्गाण्डीवं धिक् च ते बाहुवीर्य्यमसंख्येयान् वाणगणांश्च धिक् ते ।

धिक् ते केतुं केशरिणः सुतस्य कृशानुदत्तञ्च रथञ्च धिक् ते ।

इति श्रीमहाभारते कर्णपर्व्वणि युधिष्ठिरवाक्ये अष्टषष्टोऽध्यायः ॥ ६८ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ युधिष्ठिरेणैवमुक्तः कौन्तेयः श्वेतवाहनः । असिं जग्राह संक्रुद्धो जिघांसुर्भरतर्षभ ।

तस्य कोपं समुद्वीक्ष्य चित्तज्ञः केशवस्तदा । उवाच किमिदं पार्थ गृहीतः खड्ग इत्युत ।

न हि पश्यामि योद्धव्यं त्वया किञ्चिद्धनञ्जय । ते यस्ता धार्त्तराष्ट्रा हि भीमसेनेन धीमता । २४०५

अपयातोऽसि कौन्तेय राजा द्रष्टव्य इत्यपि । स राजा भवता दृष्टः कुशली च युधिष्ठिरः ।

स दृष्ट्वा नृपशार्दूलं शार्दूलसमविक्रमं । हर्षकाले च संप्राप्ते किमिदं मोहकारितं ।

न तं पश्यामि कौन्तेय यत्ते बध्यो भविष्यति । प्रहर्त्तुमिच्छसे कस्मात् किं वा ते चित्तविभ्रमः ।

कस्माद्भवान् महाखड्गं परिगृह्णाति सत्वरः । तत्त्वां पृच्छामि कौन्तेय किमिदन्ते चिकीर्षितं ।

परामृषसि यत् क्रुद्धः खड्गमद्भुतविक्रमः । एवमुक्तस्तु कृष्णेन प्रेक्षमाणो युधिष्ठिरं । २४१०

अर्ज्जुनः प्राह गोविन्दं क्रुद्धः सर्प इव श्वसन् । अन्यस्मै देहि गाण्डीवमिति मां योऽभिचोदयेत् ।

भिन्द्याम्यहं तस्य शिर इत्युपांशुव्रतं मम । तदुक्तं मम चानेन राज्ञाऽमितपराक्रम ।

समक्षं तव गोविन्द न तत् क्षन्तुमिहोत्सहे । तस्मादेनं बधिष्यामि राजानं धर्म्मभीरुकं ।

प्रतिज्ञां पालयिष्यामि हत्वैनं नरसत्तमं । एतदर्थं मया खड्गो गृहीतो यदुनन्दन ।

सोऽहं युधिष्ठिरं हत्वा सत्यस्यानृण्यतां गतः । विशोको विज्वरश्चापि भविष्यामि जनार्द्दन । २४१५

किं वा त्वं मन्यसे प्राप्तमस्मिन् काल उपस्थिते । त्वमस्य जगतस्तात वेत्थ सर्व्वं गतागतं ।

तत्तथा प्रकरिष्यामि यथा मां वक्ष्यते भवान् ।

॥ सञ्जय उवाच ॥ धिग्धिगित्येव गोविन्दः पार्थमुक्त्वाऽब्रवीत्पुनः ।

॥ कृष्ण उवाच ॥ इदानीं पार्थ जानामि न वृद्धाः सेवितास्त्वया । कालेन पुरुषव्याघ्र संरम्भं यद्भवानगात् ।